

Europa. Enhedslisten vil i stedet rulle Unionen tilbage og introducere et forpligtende mellemstatsligt samarbejde i et åbent Europa, der gør det muligt at indlede en aktiv reformpolitik på tværs af EU's snærende direktiver.

Vi vil f.eks. gerne bidrage til at udfase farlige stoffer til gavn for miljø og mennesker her og nu. Vi arbejder for, at vi ikke afventer EU's snegletempo. Herregud, nogen må jo gå i spidsen.

Kim Behnke (FP):

Statsministeren har vel nærmest af pligt valgt at åbne Folketinget med en tale, som vidner om, at det måske i virkeligheden var det forkerte tidspunkt, statsministeren valgte til afholdelse af et folketingsvalg, for ønsket om at kunne komme med nye initiativer osv. har jo vist sig slet ikke at være til stede.

Derfor vil statsministeren opleve, at den folketingsgruppe, Fremskridtspartiet nu har fået valgt, vil komme til at befinde sig klart funderet i oppositionen. Vi mener, at den politik, statsministeren har lagt frem, ikke på ret mange punkter tegner til at gå i den rigtige retning, måske snarere tværtimod.

Jeg vil starte med at tage fat på spørgsmålet om EU. Statsministeren gjorde i sin åbningstale meget ud af EU-spørgsmålet, og det kan der selvfølgelig være god grund til, al den stund det gælder om at bruge al den taletid, man overhovedet kan tilkæmpe sig for at overbevise danskerne om, hvordan de skal stemme den 28. maj. Men i betragtning af at statsministeren repræsenterer en befolkning, som jo ved de sidste to afstemninger har været delt stort set midt over, så synes vi ikke, det er særlig fair, at statsministeren holder en tale, der i den grad er propaganda for det synspunkt, at man skal stemme ja. Statsministeren repræsenterer da forhåbentlig hele befolkningen og ikke kun unionstilhængerne.

Kigger man på de argumenter, statsministeren bruger, for at folk skal stemme ja den 28. maj, så må vi sige, at for alle tre argumenters vedkommende bygger de på, at man ikke fortæller befolkningen hele sandheden. Statsministerens første argument er: »for det første er Amsterdamtraktaten en forudsætning for, at EU's udvidelse mod øst kan gå i gang«.

Jeg er nødt til i den forbindelse at spørge statsministeren om, hvordan det kunne lade sig gøre, at EU optog Sverige, Finland og Østrig, uden at der i den forbindelse skete traktatæn-

dringer. Sandheden er jo den, at EU kan optage nye medlemslande på det traktatgrundlag, som vi har i dag, og derfor passer argumentet om, at man skal bruge Amsterdamtraktaten som grundlag for at optage landene mod Øst, ganske enkelt ikke. Det er ikke nødvendigt.

Ikke desto mindre bruger man som absolut hovedargument over for den danske befolkning, at vi skal have optaget nogle flere lande. Det skal da bestemte heller ikke være anderledes, end at Fremskridtspartiet sagtens kan se fordele ved, at man udvider EU, men det skal vel at mærke ske på de rigtige tidspunkter, og vi er alvorligt bekymrede for, at en udvidelse med lande som Polen, Ungarn og Tjekkiet på nuværende tidspunkt kan gå hen og blive en bjørnetjeneste, vi gør de lande.

Ser man på den sociale uro, det har udløst i lande som Italien og Frankrig, at de skulle tilpasse sig de snævre økonomiske regler i EU for at leve op til konvergenskravene, ja, så kan vi godt frygte, at der i de østeuropæiske lande vil ske det, når befolkningen oplever sociale problemer og økonomiske afsavn i forbindelse med en optagelse, og når man skal overholde reglerne i EU, at det kan give anledning ikke bare til social uro, men faktisk til, at de pågældende befolkninger vender sig væk fra Vesteuropa og mod kommunistisk iklædt socialdemokratiske partinavne osv. Og så har vi for alvor gjort Østeuropa en bjørnetjeneste.

Det andet argument, statsministeren bruger, er, at Amsterdamtraktaten skulle være en bedre traktat på en lang række områder. Det bliver nu ikke nærmere præciseret, hvilke områder det er. Efter Fremskridtspartiets opfattelse er det ikke rigtigt, men det skyldes jo nok også, at vi ikke deler den opfattelse, som kommissær Ritt Bjerregaard har været den mest ærlige til at erkende, nemlig at Amsterdamtraktaten er en virkeliggørelse af den socialdemokratiske drøm for Europa. Så på det punkt kan man forstå, hvis statsministeren som formand for Socialdemokratiet synes, at det er en bedre traktat. Men statsministeren må være andet og mere end formand for Socialdemokratiet; statsministeren må være hele Danmarks statsminister. Og der er ikke tale om en bedre traktat.

Så siger statsministeren for det tredje, at de fire danske forbehold, som regeringen har lovet befolkningen, er uantastet. Og lige præcis, at det er regeringen, der har lovet befolkningen, at de danske forbehold er uantastet, er jo en interessant formulering. Økonomiministeren benyt-